

Η ΑΚΑΤΑΜΑΧΗΤΗ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ

"Όπως είπαμε στο προηγούμενο άρθρο, ο Κύριος συμβουλεύει όποιον πρόκειται να αρχίσει ένα έργο ή να κάνει μια μάχη, να υπολογίσει τα έφόδια που διαθέτει και τις δαπάνες που χρειάζεται ^{για να αντισταθεί} ~~επένδυσή~~ του αντίπαλόν του· και καταλήγει στο να συστήση, ότι αν δῇ ότι οι δικές του δυνάμεις δέν είναι ανάλογες μέ τις δυνάμεις του έχθρου, να ζητήσει έγκαίρως να συμβιβασθῇ, να επιδιώξη τούτα πρὸς εἰρήνην".

Ἀλλά επιτρέπεται στο Χριστιανό να υπογράψῃ "εἰρήνη", να κάνει συμβιβασμό μέ τόν Βελίαν; Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐρωτᾷ: "Τίς συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαν; Ἡ τίς μερίς πιστῶ μετά ἀπίστου;" (Β' Κορ. στ', 15). Ἐπομένως, γιά τόν Ὁρθόδοξο Χριστιανό ὁ πόλεμος ἐναντίον τῆς ἀθεΐας, ἢ τῶν νέων "εἰδώλων" εἶναι ἀναπόφευκτος..

Γιά τόν πιστό Χριστιανό δέν μένει παρά μία καί μόνο λύσις: Νά υπολογίσει τίς υπάρχουσες δυνάμεις του καί νά προσπαθήσῃ νά ἀξιοποιηθοῦν ὅλες. Καί ἐδῶ πού τά λέμε, δέν εἶναι οὔτε λίγες, οὔτε εὐκαταφρόνητες.

(1) Τό θρησκευτικό βιβλίον ἔχει στή χώρα μας τή μεγαλύτερη κυκλοφορία.

(2) Ἐχουμε πάμπολλα μεγάλα καί μικρά περιοδικά.

(3) Διαθέτουμε πολλά καί ἄριστα ἐξωπλισμένα τῆπογραφεῖα.

(4) Ὑπάρχουν πολλές καί ἀξιόμαχες μοναστικές Ἀδελφότητες.

(5) Ἐκατοντάδες, ἴσως καί χιλιάδες ἀφωσιωμένα στόν Κύριό μας μέλη διασκορπισμένα σ' ὅλόκληρη τήν πατρίδα μας.

(6) Ἐχουμε τούς μαχητικούς Ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καί μοναχοὺς, πού δέν ἔχουν στή ζωή τους ἄλλον Κύριο παρά μόνο τόν Χριστόν καί ἄλλα καί ἄλλα ἀναρίθμητα έφόδια.

Τήν καταμέτρησι τῶν δυνάμεών μας δέν τήν κάναμε οὔτε ~~αὐτοῖς~~ ^{ἐκείνους} γιά νά υπερηφανευτοῦμε, οὔτε γιά νά ἔχουμε στηρίξει τίς ἐλπίδες μας σ' αὐτές. Ἐμεῖς στηρίζομε τίς ἐλπίδες μας πρὸ πάντων σ' Ἐκεῖνον, πού οἱ ἄθεοι οὔτε τόν ἔχουν, οὔτε ποτέ τους μπορεῖ νά Τόν ἀποκτήσουν ἐφ' ὅσον παραμένουν ἄθεοι.. (Ἐκεῖνον, πού εἶναι ὁ πῖό μέγας, ὁ Μείζων". Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος μᾶς τό θυμίζει: "... καί νενικήκατε αὐτούς, ὅτι μείζων ἐστίν ὁ ἐν ὑμῖν ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ" (Α' Ἰω. δ', 4).

Γι' αὐτό ὁποιαδήποτε καί ἂν εἶναι τό ἄθροισμα σχετικῶς μέ τίς δικές μας δυνάμεις, ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανός μέ τήν πίστι του στό Χριστό πρέπει νά ριχτῇ στόν ἀγῶνα.

Βέβαια, ἄς τό ἐπαναλάβουμε, ἡ Ὁρθόδοξη χριστιανική παράταξις δέν διαθέτει ὅπως ὁ "Ἀντικείμενος" οὔτε τόν κρατικό μηχανισμό μέ τίς μυριάδες τῶν ὑπαλλήλων του, μέ τό στρατό καί τήν ἀστυνομία, οὔτε τά μαζικά μέσα ἐνημερώσεως, οὔτε τίς μυριάδες τούς δασκάλους καί καθηγητάς μέ τά ἀναρίθμητα Σχολεῖα καί Ἐκπαιδευτήρια, οὔτε τή δύναμι νά ἐπηρεάζη τόν Τύπο, οὔτε τά τρισεκατομύρια τοῦ προϋπολογισμοῦ τοῦ Κράτους, πού μ' αὐτά κατὰ χίλιους δυό τρόπους μπορεῖ ὁ Ἀντίδικος νά ἐπηρεάζη πολλούς καί ἰσχυροὺς παράγοντες τῆς δημόσιας ζωῆς.

Ἐν τούτοις, ἂν ὁ καθένας μὲς ἀνεβῇ στήν ἔπαλξιν του καί τήν κρα-
τήσῃ ὅπως πρέπει, ὅθ' Ἀντικείμενος" θά πρέπει νά ἀγωνισθῇ πολύ σκλη-
ρά γιά νά προχωρήσῃ. Καί στό τέλος, ἂν οἱ πιστοί στόν Κύριο μείνουν
σταθεροί στήν πίστι τους μέχρι τέλους καί δέν λυγίσουν, μέ τή δύνα-
μι τοῦ Χριστοῦ καί μέ τήν χιλιοβελαιωμένη πεποίθησι, ὅτι πάντοτε
ὁ "Ἰησοῦς Χριστός νικᾷ", θά εἴμαστε οἱ νικητές. Θά στεφανωθοῦμε
τότε κι ἡμεῖς μέ τό σταφάνι τῆς νίκης, ὅπως οἱ παλαιοί ἐκεῖνοι ἀγωνι-
στάς τῆς πίστεως, πού ἔπειτα ἀπό τριακόσια χρόνια σκληρῶν καί ἀπάν-
θρωπων διωγμῶν πανηγύριζαν μαζί μ' Ἐκεῖνον, πού εἶχε εἰπεῖ στούς
κατατρομαγμένους Μαθητάς Του τό "θαρσεῖτε, ἐγὼ νενίκηκα τόν κόσμον"
(Ἰω. 1στ', 33).

Κι αυτό τό "νενίκηκα" επαναλήφθηκε πολλές φορές από τότε. Έπαναλαμβάνεται και σήμερα, στις ημέρες μας, στις χώρες που στενάζουν κάτω απ'τό βαρύ ζυγό της άθεϊας. Σ'αυτές, παρ'όλη τή σατανική προπαγάνδα της άθεϊας, παρ'όλα τά άπειρα μέσα που διαθέτει και παρά τούς έβδομηντάχρονους σκληρούς διωγμούς, που έχουν οί άθεοι εφαρμόσει, επαναλαμβάνεται τό "νενίκηκα". **δ**·Η Όρθοδοξία και ή πίστις στόν μοναδικό Σωτήρα ξανάρχισε νά απλώνεται πάλι τόσο γρήγορα, που έχει γίνει ένα μεγάλο και δίσλυτο πρόβλημα γι'αυτούς, που μέ τήν ωμή βία κατέχουν σήμερα τήν έξουσία. Τελευταία ακόμα κι ό μεγάλος άρχηγός τους, ό Κορμιατσέφ, μιλώντας στό άμερικανικό περιοδικό "Τάϊμ", ξεστόμισε ένα "·Αν θέλη ό θεός"! **δ**·Θέλομε ν'ακούσουμε τί λέει κι ένας μεγάλος Κινέζος κομμουνιστής, ό δεύτερος Γραμματεός της Κινεζικής Άκαδημίας Έπιστημών Ζάο Φοϋ Ζάν; "·Η θρησκεία" είπε, "άποτελεϊ μέρος τοϋ πνευματικού πολιτισμοϋ κάθε έθνους και γι'αυτό θά έπρεπε νά αντιμετωπίζεται μέ πνεϋμα έπιστημονικό.... Γι'αυτό χαρακτηρίζοντάς την σαν όπιο τοϋ λαοϋ κάνουμε μέγα έπιστημονικό λάθος... **η** χωρίς διακρίσεις αντίθεση στις θρησκευτικές άξίες είναι όχι μόνο άχρηστη αλλά και πολλές φορές βλαβερή" ("Βήμα, 10-4-85).

Ἀδελφοί μου, ἄς μὴ δειλιάζουμε. Ἄλλοι πρὶν ἀπὸ μᾶς ἀγωνίστηκαν καὶ εἶναι σήμερα οἱ νικητὲς, ἂν καὶ τὰ μέσα ποὺ εἶχαν στὴ διάθεσί τους ἦταν μηδαμινά, ἂν τὰ συγκρίνῃ κανεὶς μ' αὐτὰ ποὺ διαθέτει σήμερα ἡ χριστιανικὴ μας παράταξις.

Ὁ Ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλός πρῶτα καί κατόπιν οἱ Ἀρχιερεῖς καί οἱ Κολοκοτρωναῖοι, οἱ Μιασούληδες, οἱ Μακρυγιάννηδες, οἱ Μπουμπουλῖνες καί οἱ ἄλλοι πρωτεργάτες τοῦ 1821 ξεσήκωσαν τὸ Λαό καί ἔχυσαν ὅλοι τὸ αἷμα τους "γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστι τήν Ἁγία καί τῆς Πατρίδος τήν Ἐλευθερία". Καί μ' αὐτή τήν ἀπόφασι καί μέ τὸ σύνθημα "ἐλευθερία ἢ θάνατος" ἐπαναλήφθηκε τὸ θαῦμα τοῦ Δαυῖδ μέ τόν Γολιάθ.

Ἐξευτέλισαν τόν τεράστιο Γολιάθ τῆς ἐποχῆς των, τήν τεράστια καί πάνοπλη Τουρκική Αὐτοκρατορία, πού τήν ἔτρεμαν ὅλοι οἱ τοτινοί Μεγάλοι, καί πού τὸ ἕνα πόδι της πατοῦσε στά βάθη τῆς Ἀνατολῆς καί τὸ ἄλλο στή Βιέννη, τήν καρδιά τῆς Εὐρώπης. Αὐτόν τόν Γολιάθ κατάφερε νά τόν γονατίσῃ ὁ ἄοπλος καί ἀνοργάνωτος καί χιλιοβασανισμένος ἀπ' τήν τετρακοσιόχρονη σκλαβιά, ἀλλά ὑπερήφανος καί πιστός στό Θεό νέος Δαῦδ. Ἡ ἀκαταμάχητη Ὁρθοδοξία μᾶς τέλος εἶχε νικήσει.

Δυστυχῶς ὅμως τή περίλαμπρη αὐτή σελίδα τῆς Ἱστορίας μας τή μούτζούρωσαν, ἐκτός ἀπ' τὰ γεγονότα, πού δημιουργοῦσαν οἱ ἀδυναμίες τῆς φυλῆς μας καί κάτι ἄλλα, πού τὰ πληρώνομε μέχρι σήμερα.

Ἀλλά γι' αὐτά στό ἐπόμενο ἄρθρο.